

πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῶν τέκνων τοῦ τοιοῦτοτρόπου, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐτρέφετο. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἀνοιχθείσης αἰφινιδίως τῆς θύρας τοῦ δωματίου, τὰ ζώφια ταῦτα οὐδαμῶς ἔσπευσαν ἵνα κρυθῶσι, πρὶν ἀσφαλισθῆ ὁ τυφλὸς αὐτῶν πατήρ. Ὅποιον διδασκαλικῶτατον μάθημα πρὸς τοὺς ἀχαρίστους υἱούς!

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἡμῖς αἰὼν εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς εὐρέσεως τῆς τυπογραφίας, ἡ δὲ Βουλγάτα καθὼς καὶ ἡ Π. Διαθήκη ἐν τῇ πρωτοτύπῳ γλώσσῃ εἶχον πολλάκις ἐκδοθῆ, καὶ οὐδεμία εἰσέτι εἶχε γίνεαι ἐκδοσις τῆς Κ. Διαθήκης ἐν πρωτοτύπῳ μόνον δὲ ὀλίγιστα καὶ μικρὰ ἀποσπάσματα ταύτης ἰδημοσιεύθησαν περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ὡς παραρτήματα ἄλλων βιβλίων.

Ἡ πρώτη δὲ πλήρης τῆς Κ. Διαθήκης ἐκδοσις ἐστὶν ἡ παρὰ τοῦ Καρδινάλιου καὶ ὑπουργοῦ τῆς Ἰσπανίας Φραγκίσκου Εἰμένεζ de Cisneros ἐν ἔτει 1514 γενομένη καὶ δημοσιευθεῖσα ὡς ἕκτος τόμος τοῦ ὅλου συγγράμματος μετὰ τῆς λατινικῆς μεταφράσεως* οἱ δὲ λοιποὶ τόμοι τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος, οἱ περιέχοντες τὸ ἑβραϊκὸν πρωτότυπον τῆς Παλαιᾶς, ἐξεδόθησαν μετὰ ταῦτα μέχρι τοῦ 1517, ὀλίγους δηλ. μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Καρδινάλιου τούτου· ὁ δὲ Πάπας Λέων ὁ Ι' ἐνέκρινε καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἐκδοσιν ταύτην διὰ Βούλλας τῇ 22 Μαρτίου 1520· μόλις δὲ μετὰ δύο ἔτη ἐγένετο τὸ ὅλον σύγγραμμα γνωστὸν ἔξω τῆς Ἰσπανίας. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐκδοσιν εἰργάσθησαν πλὴν τοῦ Καρδινάλιου ὁ λόγιος Ἕλληνας Δημήτριος Δούκας, ἐκ Κρήτης, καὶ Ἰσπανοὶ τινες. Ἡ ἐκδοσις δ' αὕτη ἐπινομάσθη κομπλουτανή, ὡς γενομένη ἐν τῇ πόλει Complutum (τὸ λατινικὸν ὄνομα τῆς πόλεως Ἀλκάλας), καὶ ἔστι συνήθως γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα κομπλουτανὴ πολὺγλωσσος· ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἐκδόσει ἐτυπώθη τὸ ἑλληνικὸν κείμενον μετὰ τῆς λατινικῆς Βουλγάτας· ἐτυπώθη δὲ κατὰ ἑλληνικὰ χειρόγραφα δέκα περίπου τὸν ἀριθμὸν, περιέχοντα τὸ σύνθετον κείμενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἅτινα, ὡς οἱ ἐκδόται ἐν τῷ προλόγῳ αναφέρουσιν, ἐστάλησαν εἰς αὐτοὺς παρὰ τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ Ι'. Ἐξετυπώθη δὲ ἐν ταύτῃ τῇ κομπλουτανῇ ἐκδόσει τὸ ἑλληνικὸν κείμενον ἄνευ πνευμάτων καὶ τόνων.¹

Ἡ ΔΡΥΣ ΚΑΙ Ὁ ΔΕΡΒΙΣΗΣ

Τὸ μέγεθος τῶν διαφορῶν καρπῶν εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον ἄνισον, ὥστε ἀπορεῖ τις ὁσάκις ἐκ τοῦ

καρποῦ, τοῦ ζυγίζοντος ἐνίοτε καὶ ὑπὲρ τὰ 30 χιλιόγραμμα, καταβαίνων τὴν κλίμακα τοῦ σχετικοῦ μεγέθους, φθάνει εἰς τὸν μόλις δρατὸν καρπὸν τινῶν νάνων σιτηρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν σπερμάτων τοῦ καρποφόρου κόκκου (*Coccos nuceifera*) καὶ ἄλλων ἔτι μεγαλύτερων, μεταβαίνει εἰς τὰ ὡς κόνις λεπτότατα σπέρματα τῶν Βεγοριῶν καὶ τοὺς ὄλως ἀοράτους σπόρους τῶν πλείστων ἀκοτυληθόντων. Μὴ λησμονώμεν ὅτι πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν ὁ Πλάστης, καὶ ὅτι πᾶσα τροποποίησις καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχει τὸν λόγον του, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ τοῦ ἀνατολικοῦ εὐτραπέλου μύθου δερβίσης.

Ὁ χαριέστατος οὗτος μῦθος ἔχει οὕτω πως: Δερβίσης τις ἐν ὥρᾳ θέρους περιηγούμενος, ἐξηπλώθη χάριν ἀναπαύσεως ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιάν κολοσιαιᾶς τινὸς δρυὸς, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ὑπῆρχεν ἀγρὸς φέρων σικυοειδῆ φυτὰ, οἷον ὑδροπέποντας (καρπούζια), κολοκύνθας παμμεγέθεις κτλ. Ὁ δερβίσης ἐθαύμασε τὸ μέγεθος τῶν καρπῶν ἐκείνων, ἀλλ' εὗρεν ὅτι μεγίστη ὑπῆρχε δυσαναλογία μεταξὺ τῶν μικρῶν καρπῶν τῆς μεγαλοπρεποῦς δρυὸς ἥτις τὸν ἐφιλοξένοι ὑπὸ τὴν σκιάν της, καὶ μεταξὺ τῶν ἐρπόντων κατὰ γῆς σικυοειδῶν, τῶν φερόντων καρποὺς ὀγκωδεστάτους καὶ, οὕτως εἶπεῖν, κολοσιαιῶς· ἐτόλμησε λοιπὸν νὰ ἀποκαλέσῃ τὸν Θεὸν ἀνακόλουθον εἰς τὰ ἔργα του, ὡς μὴ τηρήσαντα ἀναλογίαν μεταξὺ τοῦ μεγέθους τῶν φυτῶν καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἐξ αὐτῶν παραγομένων καρπῶν· ἀλλ' ἐν ᾧ κατὰ διανοίαν ἐπέκρινε τὸ ἀνακόλουθον τοῦτο ἔργον τοῦ Πλάστου, ἰδοὺ αἴφνης πνεῦμα ἀνέμου συνταράττει κλάδον τινὰ τῆς δρυὸς καὶ ἀποσπᾷ μικρὰν ἐξ αὐτοῦ βάλανον, ἥτις καταπεσοῦσα ἐκτύπησε τὴν βίνα τοῦ δερβίση. Τότε ἔντρομος ὁ δερβίσης ἠννόησε τὴν ἀσεβῆ βλασφημίαν του, καὶ γονυπετήσας ἠχάριστήσεν τὸν Θεὸν, ἐπειδὴ δὲν ἔπλασε τοὺς καρποὺς τῶν φυτῶν ἀναλόγως τοῦ ὕψους καὶ τῆς ῥωμαλεότητος τοῦ κορμοῦ των· διότι ἐὰν ἡ δρυς, ὡς μέγα δένδρον, ἔφερε καὶ καρποὺς μεγαλύτερους τῶν κολοκυνθῶν, ἡ πεσοῦσα ἐπὶ τῆς βίνος του βάλανος ἔμελλε νὰ κατασυντρίψῃ τὴν κεφαλὴν του.¹

ΤΟ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ ΔΕΝ ΦΕΡΕΙ ΟΝΕΙΔΙΟΣ

Παρουσιάσθησαν ποτὲ εἰς τὸν Ἴόνσωνα, πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀντιπρόσωποι τῆς συντεχνίας τῶν ραπτῶν. Ἦσαν πεντήκοντα· ὁ δὲ πρόεδρος, ὑποδεχόμενος αὐτοὺς, εἶπε τὰ ἐπόμενα (ὡς γνωστὸν, ὁ Ἴόνσων ἦτο ποτὲ ράπτης): «Οὐδόλως πρέπει νὰ ἐντραπέμεθα διὰ τὸ ἡμέτερον ἐπιτήδευμα, εἴτε ράπτται ἂν εἰμῶθα, εἴτε ὑποδηματοποιοὶ, εἴτε σιδη-

1. Ἐστραχ. ἐκ τῆς ἐρμ. εἰς τὴν Κ. Διαθήκην ὑπὸ Ν. Δουκῆ.

1. Ἐρμην. ἐκ τῶν Γεωγρ. ν. κ. τῶν τοῦ κ. Θ. Ὁρανοῦ.

ρουργοί, εἴτε ὁποιοδήποτε ἂν ἔχωμεν ἐργόχειρον. Ἡ ἐργασία πρέπει ν' ἀνυψωθῆ εἰς ἀριστοκρατίαν, καὶ ἂν ὅλοι οἱ ἐργάται, ἂν ὅλοι οἱ τεχνῖται ἀκολουθήσωσι τὴν εὐθείαν ὁδὸν, θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ πλάσωμεν ἀριστοκρατίαν τινα τῆς ἐργασίας· ἡ δὲ ἀριστοκρατία τῆς ἐργασίας θὰ προῆγε τὴν ἀξίαν, τὴν ἠθικὴν, τὴν ἀρετὴν, τὴν σοφίαν. Ταύτην ἐγὼ τὴν ἀριστοκρατίαν ἀγαπῶ καὶ εὐχομαι. Τὸν ἄνθρωπον δὲν ἐξευτελίζει τὸ ἐπιτήδευμα, ἀλλὰ τὰ περὶ αὐτόν. Ἄς προσπαθήσωμεν ν' ἀνυψώσωμεν ἑαυτοὺς, καὶ θ' ἀνυψώσωμεν οὕτω τὰ ἡμέτερα ἐπιτηδεύματα. Τὸν ἄνθρωπον συνιστᾷ ἡ προσωπικὴ αὐτοῦ ἀρετὴ. Ὅπως ἐπιτύχωμεν δὲ, ἄς ἐρεισθῶμεν εἰς τὴν προσωπικὴν ἀρετὴν καὶ ἀξίαν ἡμῶν. Ἐγὼ τὰς ἡδίστας ὥρας τῆς ζωῆς μου διήγαγον ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ὅπου διετέλουν ῥάπτων. Μάλιστα δ' ἐκ τούτου σεμνύνομαι. Δὲν ἤμην ἀπλῶς ἐργάτης, ἀλλ' εἶχον καὶ φήμην ἐργάτου καλοῦ. Δὲν θέλω ἐνταῦθα ν' ἀστεισθῶ· ἐπειδὴ ὅμως ἔγεινε λόγος πολὺς περὶ τοῦ ὑμετέρου προέδρου, ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ ῥάπτης, ἀναφέρομαι μόνον εἰς τὴν Παλαιὰν Γραφήν λέγουσαν, ὅτι ῥάπτης ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἀδάμ· ὥστε ἂν ὁ Ἀδάμ ὑπῆρξε ῥάπτης, δὲν θεωρῶ ἑμαυτὸν πρόεδρον ὡς ἠτιμασμένον ὅτι κ' ἐγὼ ἐχρημάτισα τοιοῦτος. Χαίρων δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι καὶ μετὰ τὸ πρῶτον ἐπιτήδευμά μου, ἡ παροῦσά μου θέσις οὐδόλως μοῦ ἐνέβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν καπνὸν τινα ὑπεροψίας. Καὶ πάλιν, κύριοι, σὰς εὐχαριστῶ ὅτι μ' ἐτιμήσατε διὰ τῆς ὑμετέρας ἐπισκέψεως.»¹

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

Εἶπ' ἡ δροσοῦλα ὀλόχαρη
 Ὡς τὸ ῥόδο ποῦ διφοῦσε
 Καὶ μετὰ τὰ φύλλα του ἀνοιχτὰ
 Σὰ χεῖλη ποῦθελαν φιλιὰ,
 Ψηλά κ' ἀστέρια ἐκτύταζε
 Καὶ τὴν ἐκαρτεροῦσε·

Εἶπ' ἡ δροσοῦλα ὀλόχαρη,
 «Περὶφανο λουλοῦδι,
 Ποῖος σοῦπε ἀπόψε πῶς θάλαθ'
 Ὡς τὸν κόρφο σου νὰ κοιμηθῶ;
 Μήπως νεροῦ γαργάρισμα,
 Μὴν ἀηδονίου τραγοῦδι; ...»

— «Οὔτε νεροῦ γαργάρισμα,
 Οὔτ' ἀηδονίου τραγοῦδι...
 Ἄγνωστη μ' ἔκαψε φωτιὰ,
 Ζωντάνεφέ μου τὴν καρδιά.
 Πρὶν πέσουνε τὰ φύλλα μου
 Τῆς νηότης μου τὸ χνοῦδι...»

Χρυσὸ στεφανοσκέπασμα
 Σαπλόνει τὸ φεγγάρι
 Πάνω ὡς ἐκεῖνα τὰ φινιχά...
 Μιὰ νύχτα ἐξήσαν μοναχὰ,
 Μιὰ νύχτα κ' ἐξεψύχησαν...
 Ποῖος νὰχε τέτοια χάρι!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΛΑΡΗΤΗΣ.

Φιλόσοφος τις ἔλεγε—καὶ εἶχε δίκαιον:—“Ο-

¹ Μοῦρεα Ὁσ...

πῶς ζῆς ἐν εἰρήνῃ μετὰ τοῦ κόσμου, πρέπει ὄχι μόνον νὰ μὴ ἀναμιγνύσῃς εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποφέρῃς τοὺς ἄλλους ἀναμιγνυομένους εἰς τὰς ἐδικὰς σου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Μὴ φαίνεσαι ποτὲ μῆτε φρονιμώτερος μῆτε σοφώτερος ἀπὸ ἐκείνους, μεθ' ὧν συναναστρέφῃσαι· ἔχε δὲ τὴν σοφίαν σου ὅπως τὸ ὠρολόγιόν σου εἰς ἰδιαιτέρον θυλάκιον, ἐκεῖθεν δὲ μὴ ἔκβαλε μὴδὲ ἄφηνε ποτὲ αὐτὴν νὰ σημάνη ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ δείξῃς ὅτι ἔχεις. (Lord Chesterfield.)

* * Μὴδένα ἐγκωμιάζε ἢ κολάκευε, τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ κοινωνικῆς θέσεως ἕνεκεν, ἐὰν αὐτὸς δὲν τιμᾷ αὐτὴν διὰ τῆς ἀρετῆς του· μὴδένα δὲ πάλιν ἀποδοκίμαζε ἢ ἀπόβαλλε, ἕνεκα τῆς ταπεινῆς τάξεως εἰς ἣν ἀνήκει, ἐὰν αὐτὸς ἠξέυρη νὰ λαμπρύνῃ αὐτὴν δι' ἐναρέτου βίου καὶ ἔργων ἀγαθῶν. (Zschokke.)

* * Τὸ σέβας εἶνε σημαία προστατεύουσα ἐξ ἴσου καὶ τὸν μικρὸν καὶ τὸν μεγάλον. Ἐκαστος, τὸ καθ' ἑαυτὸν, δύναται νὰ ἴδῃ ἑαυτὸν κατὰ πρόσωπον. (Balzac.)

* * Μὴδέποτε αἰσχύνου νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀγνοίαν σου περὶ τινος ζητήματος, διότι ὁ σοφώτατος ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπος ἀγνοεῖ πολλὰ πράγματα, καὶ ἂν παραβάλῃ τις ὅσα ἠξέυρει μὲ ὅσα ἀγνοεῖ, θὰ εὕρῃ, ὅτι τὰ πρῶτα εἰσι μὴδὲν ἐνώπιον τῆς ἀπειρίας τῶν δευτέρων.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Διατήρησις τῶν ὠῶν.

Ἐπάρχουσι διάφοροι μέθοδοι πρὸς διατήρησιν τῶν ὠῶν· ἡ καλλιτέρα εἶνε ἡ ἐπομένη: «Θέτομεν τὰ ὠὰ ἐντὸς ἀγγείου καὶ καλύπτομεν αὐτὰ δι' ὑδατος, ἔχοντες διαλελυμένην ἐσβεσμένην τίτανον (δέκα μέρη ὑδατος καὶ ἓν τιτάνου), φροντίζοντες ἵνα τὸ ὕδωρ ὑπερβαίνειν κατὰ 3 ἢ 4 δάκτυλα τὰ ὠὰ. Τὰ ὠὰ τὰ διατηρούμενα οὕτω δὲν δύναται νὰ κατασκευασθῶσι ῥοφητὰ, ἐπειδὴ εὐκόλως διαρρηγνύονται, ἀλλὰ μόνον μάτια.»

Τὰ ὠὰ διατηροῦνται ἐπίσης πρόσφατα ἐὰν καλύψῃ τις αὐτὰ μὲ ἐπίχρισμα ἀραβικοῦ κόμμεως ἢ βερνικίου, ἢ ἐὰν θέσῃ αὐτὰ ἐντὸς κιβωτίου μετὰ πριονισμάτων ξύλου ὄρθια.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης οἱ χωρικοὶ διατηροῦσι τὰ ὠὰ πρόσφατα ἐντὸς βαρελίων, κατὰ στρώματα, θέτοντες μεταξὺ τῶν ὠῶν ἄμμον, πριονίσματα ξύλου, στάκτην ἢ ἀνθρακᾶς τετριμένους, καὶ προσέχοντες τὰ ὠὰ νὰ μὴ ἴναι με-